

Boszorkánymulatságra elszegődött muzsikusok

Itt a Monosza fele vót egy nagy cigányhíd, oszt ott laktak ezek a muzsikus cigányok. Egyszer éccaka tizenkét órákkor kopogtatnak hozzájuk.

– Jancsi, kelj fel!

– Minek keljek fel? – aszongya Geci bácsi... mer’ Jancsi me’ Geci [Gergely] testvérek vótak.

– Kelj fel hamar, ha mondom!

Kinéznek az ablakon, hát négy szürke ló hintóval, meg egy ember van a házuk előtt. Aszongyák:

– Mit akar maga itt a hintóval?!

– Gyertek muzsikányi, jó pézt kerestek! – aszongya.

Hát elmentek. Vitte őket a hintó, olyan sebesen, hogy nem is láttak, még a szemiket is lehunyták. Felvitte őket arra a Pap-vögygyinek, egy nagy kastélyba. Ott meg az asztalok végigterítve, minden rajta, szép menyecskék, fiatal emberek... no, muzsikájjatok! Muzsikátak, azok me’ nagyba’ táncoltak. Ahogy muzsiká’ Gábor bácsi, odaszalad vagy kettő, mennyomja a zsebit egy rakás pénzvel. Megint a másik Geci bácsinak teszi a zsebibe. Má’ ajjig vót hely, a másik zsebiket is tejtömték nekik, má’ nem tudták hova tennyi a sok pézt, hát má’ a bőgőbe meg a kelebikbe rakták.

Aszongyák:

– Nyalom a szíviket, má’ nem kell, má’ nem tuggyuk hova raknyi!

De azok csak hányták, hányták, még őket is leültették vacsorázni. No, má’ kezdett virradnyi, a vögybe’ vót egy juhászház, oszt megszólalt a kakas. Aszongya Jancsi Gecinek:

– Hallod-e, má’ reggel van, szó’ a kakas!

Ahogy ő ezt kimondta, hát hol tanáták magukot, egy nagy topolyfa tetejibe’.

– Jaj, Jancsi, hogy menünk má’ innen le!

– Jaj, Gecink, innen má’ sehogy se!

De azé’ mégis megpróbákoztak, kapaszkodtak, kapaszkodtak, oszt nagy nehezen lekapaszkodtak arról’ a nagy fáró’. Mikor lemennek, aszongyák:

– No, most má’ pihenjünk meg, oszt olvassuk meg, hogy mennyi pézt kaptunk!

Hát, mikor benyúnak a zsebikbe meg a bőgőbe, teli van csonttal meg lópiszokkal. Akkor gyöttek rá, hogy boszorkányoknak muzsikátak.

Hát a boszorkányok ilyenek vótak mé’ valamikor.